

Хомеопатията – да се лекува подобното с подобно?

В последните години така нареченото "алтернативно лечение" достигна изключителна популярност. Някои хора са загубили доверие в академичната медицина, защото тя премного се е технизирала. Човек обръща гръб на традиционната медицина и поглежда навън към онези методи, които са извън общоприетите и се определят като парамедицински, причислявайки се към методите на лечение с природни средства.

Какво означава думата "природен"?

Най-напред е важно да изясним какво се разбира под понятието "естествени природни методи", защото днес има неща, които се предлагат под това наименование, но съвсем не са такива. Тук става въпрос за едно събирателно понятие, към което принадлежат естествените лечебни средства като вода, светлина, въздух, движение, различни растения. Така в истинския смисъл на думата понятието "природни лечебни методи" с право трябва да означава онези, които въздействат с физиологично обосновани приложения и естествени средства. С помощта на тези естествени, обосновани на физиологията средства се прави опит да се създаде въздействие върху организма, чрез което да се намалят болките и да се излекуват болестите; това означава, че е предизвикана реакция, на която организмът отговаря по естествения, природен начин.

Терапевтичните успехи постигнати с тези методи са също така научно обяснени. В много случаи днес е разпространено схващането, че методи като акупунктура, хомеопатия и др. се считат за признати естествени методи. Това становище обаче не е вярно. Онова, което се причислява към класическите природни средства ще бъде описано след като се докаже, че хомеопатията не е никакво естествено лечебно средство.

"Самото понятие "природа" създава у много християни асоциацията, че "естествено" би трябвало да е нещо, което е одобрено от Бога и хората смятат, в смисъла на християнската етика, че онова, което е свързано с природата би трябвало да е много по-добро, отколкото другите неща, които не претендират за това да са "природни". Но не съществува ли опасност посредством такива мисли в съзнанието на християнина да се осъществи един пробив на природно-мистичното и ирационално мислене и то да се приеме за добро?" /1/

Хомеопатията не е природен метод

При хомеопатията става въпрос не за естествено природно средство, макар че често се създава впечатление, че при хомеопатичните лекарства растителното съдържание в тях е с действащ ефект. В действителност обаче, действащи са "динамичните разреждания" и силите, които се освобождават от тях.

"Хомеопатията не е - както се приема от широките кръгове – един "растителен", "неотровен," "здравословен" естествен метод на лечение, противоположен на химичните, отровни, нездравословни методи на традиционната медицина. Хомеопатията не е естествен природен метод на лечение, а едно учение за лекуване" /2/.

"Хомеопатията се разглежда от много християнски общества като адекватен, божествен начин на терапия... Отчасти на нейното практикуване се придава спиритично-религиозно значение и критиката на това учение се разглежда като напълно неразбираема. В хода на нарастващото разпространение на медицината въобще, хомеопатията преживява в Европа и Америка отново силен тласък на развитие. При това, поради своето спиритично значение, това учение се счита като важно интеграционно средство към един нов поглед спрямо човека. Подобни разсъждения се срещат при Капра и другите предшественици на "New Age" /1/.

Полемиката между традиционната медицина и хомеопатията

В последно време полемиката между традиционната медицина и така наречените нетрадиционни методи, най-вече - хомеопатията, става особено актуална. Така например проф. Ф. Аншутц /3/ обяснява, че хомеопатията не е научно доказана. Също така проф. Форт пише:

"С пълно право днес може да се потвърди, че принципът на подобие то няма нищо общо с модерните методи на психологията и биохимията за регистрираните реални биологични явления... За модерната фармакология принципът на подобие то не предлага никаква възможност за изнамирането и характеризирането на действащи вещества, които да могат да бъдат приложени като лекарствени средства" /4/.

Хомеопатията все още носи старата дреха, която ѝ е ушита от Самуел Ханеман в началото на деветнайсетото столетие. Без съмнение Ханеман е бил изключителен човек и лекар. Неговото всеотдайно служене като лекар би трябвало да бъде днес за пример на много увлечени от рутината лекари. Едно научно отхвърляне на хомеопатичния метод на лечение не бива да последва от сляпо прилагане на един заместващ модел. Много повече бихме искали – поглеждайки от различни страни и молейки се за това – да представим едно пояснение от библейски обоснована позиция.

Приложението и действието на хомеопатичните средства не вълнува само душите на лекарите. Хомеопатията се практикува от лекари и лечители и често се описва като един начин на изцеление, който чрез планомерно използване на познати закономерности във всички случаи по-нататък продължава както иначе обичайната традиционна медицина. Всъщност един лекар със съзнание за отговорност – и това беше казано вече – не би трябвало да се отказва от традиционната медицина. Научните точни познания и модерните средства за диагностика са все още основата на медицинското лечение. Също и хомеопатите признават, че естествено има заболявания, които могат да се лекуват с традиционната медицина далеч по-добре. Понятието "традиционна медицина" всъщност е едно спорно понятие още от първата половина на XIX век. Традиционната медицина казва: "Контрариа контрарибус", което означава, че една болест се лекува с един медикамент с противоположно действие, насочено срещу болестта. Точно обратното на това твърди хомеопатията: подобното се лекува с подобно, което означава, че хомеопатията лекува една болест с медикамент, който в по-висока доза самият той би предизвикал същото състояние на болест.

Хомеопатията е една "наука" на експеримента и е най-големият клон от методите, които са извън обичайната медицина. За

ефективността на хомеопатичните средства няма научни доказателства.

Хомеопатията не е научно изпробвана

Макар че в Германия хомеопатията е призната в професионалната практика на лекарите, то това става по-скоро поради исторически, отколкото поради научни причини. Защото една научнообоснована зависимост между хомеопатията и успеха при терапията до сега не може да се докаже.

По отношение на "научния" характер на хомеопатията д-р Н. Клинт пише:

"В ядрото на полемиката стои тезата на един специфично практичен отделен случай на познание, който не води до възпроизводими резултати, но все пак претендира за научност.

Полемиката би била безпредметна, ако хомеопатията или се подчини на обичайния тест на науката или ако се откажеше от претенциите си за научност" /1/.

"Хомеопатията е учение, което е несъвместимо с разбиранята на съвременната модерна наука. Тя се основава на картината на симптомите, на правилото на подобие и на една незначителна терапия. Пациентът се лекува според симптомите, които се произвеждат чрез "химическо дразнене". Лечението се осъществява с химически вещества, които според усмотрението на хомеопатите по различен начин биват разреждани. Това довежда до гротескни разреждания, в които не остава почти нищо от действащото разтворено вещество. При това ефектът от въздействие на веществото трябва да става все по-силен при по-нататъшното му прилагане. Само може вече да се спори доколко един така разреден разтвор има някакво въздействие. На това явление се дават имена като "потенциране", "динамизиране", "енергизиране". Тези понятия не могат да бъдат обяснени с никакъв рационален метод.

В древността, средновековието и новото време са правени безбройни фармакологични експерименти, използвайки и опитвайки обичайните растителни дроги. Доколкото те имат стойност са вписани в лекарската съкровищница и тяхното въздействие се изучава. Хомеопатията обаче, няма нищо общо с това. Указанието,

че хомеопатията се занимава с някакво особено, високо стойностно, "природолечение" е заблуждаващо.

Практически всички изследователски институти, които трябваше да докажат научността на хомеопатията (вкл. Hahneman Medical College in Philadelphia PA, USA), след известно време предадоха отново хомеопатията на изследване и изучаване. При това трябва да отбележим, че при изследователите от тези институти става въпрос за първоначално убедени хомеопати" /5/.

Проф. Мутшлер от Фармакологичния институт за естествени науки при университета във Франкфурт критикуваше, че "хомеопатията противоречи на всички химически и физически основни принципи" /6/. "Родствени с хомеопатичната медицина са и други лечебни методи, които се занимават в известна степен с хомотоксикологията и електроакупунтурата" /7/.

Кой беше Ханеман?

Основателят на хомеопатията беше лекарят д-р Самуел Ханеман /1755-1843/, приблизително съвременник на Гьоте. Според Блатеер /8/, той бил приятел на Месмер, който разви магнетизма и по негово време се считал за голям богохулник и ненавиждал името Исус. "От своето детство още Ханеман е стоял доста далеч от християнството" /9/.

"Бих искал да отбележа от какъв богохулен дух очевидно е бил обладан Ханеман. Да окачествяваш Исусовата изцеляваща служба като измислица и суеверие и да противопоставяш Конфуций като истински изкупител, това не може да бъде разбрано по друг начин освен като атака срещу спасителната вест на Нашия Господ Исус Христос. Важно ще бъде да видим това много ясно, с оглед на развитото от Ханеман учение.

Трябва да сме наясно, че днешната хомеопатия е немислимо да бъде отделена от нейния създател, и дори самите християнски хомеопати не се боят да признаят заслугите на Ханеман, та дори почтително да се покланят на този голям майстор на природолечението" /10/.

Ханеман е бил един независим философ и без съмнение е притежавал интелектуални способности, защото той не е приемал лесно онова, което тогавашната медицина е учила, но е имал собствени размисли. Той защитавал някои становища и подтикнат от

собствени опити, в него узряла мисълта, че би било възможно веществата, които при здравите предизвикват определени "болестни знаци" и смущения във функциите на тялото, в по-голямо разреждане да могат да излекуват болестите, които се изразяват с подобни, конкретни симптоми. Така той издига така нареченото "правило на подобие", което казва, че "подобното се лекува с подобно" /*Simila similibus curentur*/.

"Принципът на подобие е бил въведен и прилаган в ръкописите на всички медицински култури от Тибет, Китай и Арабия до Хипократ и Парацелзиус. Заслугата на Ханеман е била да преоткрие този лечебен принцип през 1796 г. и през следващите години да го подкрепи и обнови" /11/.

Следователно още преди Ханеман принципите на хомеопатията са били застъпени. Около 400 г. пр. Хр. гръцкият лекар Хипократ вече споменава в своите записки този принцип. Швейцарският лекар алхимик Парацелзиус през 16 век учи, че сравняването на подобното с подобно ще доведе до откритие на тайните лечебни средства.

"Трите стълба, на които се опира хомеопатията са повече от прогнили, сектански, затънали в блатото. Хомеопатията в никакъв случай не е метод на лечение, а една заместваща религия. Изключено е да спорим, дали след толкова много разреждания, в Д23-потенция все още се намират някакви активно действащи молекули или не. Който чете онова, което Ханеман казва ще стигне до убеждението, че стремежът на Ханеман, а така също и на всеки хомеопат е да доведе човека в хармония с космоса и това да се постигне чрез хомеопатични средства. Ханеман е бил франкмасон и е симпатизирал на деизма. Неговото мнение за Конфуций и произведенията му е: "Тук четем за Божествената мъдрост, без чудеса, без измислици и без суеверие." Той хвали Конфуций като благодетел на човечеството, "който ни води по правия път към истината и към Бога 650 г. преди фантазъра /Исус Христос/".

Това изказване няма ли да накара един християнин да застане нащрек? Ние не можем да отделим учението от личността. Никой не може да каже, че той одобрява хомеопатията, но се дистанцира от Ханеман!

Ханеман е поддържал още и учението на Антон Месмер, откривателят на животинския магнетизъм и назовал месмеризма

"голяма божия дарба" и във връзка с хомеопатията – съвършеният начин за излекуване на болните хора" /12/.

Това, че Ханеман е вярвал на "животинския магнетизъм" /месмеризъм/ се вижда от книгата "Чистото учение за лекарствата", където той твърди, че една магнитна желязна пръчка може да предизвика "силна промяна на нашето здравословно състояние."

Принципът на подобие

Вече споменатият метод въз основа на подобие е ядрото на хомеопатията. Думата хомеопатия е съставена от гръцките думи "хомоион" /подобно/ и "патос" /болест - "патайн"- страдам/.

Ханеман е стигнал съвсем случайно до правилото на подобие. При един собствен опит, той открил, че перуанското хининово дърво, за което се знаело, че лекува маларийната треска, самата хининова кора при приложение върху здрави хора – предизвиква температура. Установено било, че прието в големи дози, лекарството предизвиква дори при здрави хора онези болести, които в малки дози се лекуват от същото лекарство. Този експеримент от 1790 г. научил Ханеман на един друг принцип на хомеопатията, именно изпитването на лекарствата върху хората. Гореспоменатият принцип на въздействие на лекарството, породено от опита се смята за рождената дата на хомеопатичната медицина.

Алопатия

За разлика от принципа на подобие, фармакологичната терапия представя "алопатията", друго въведено от Ханеман определение за традиционната медицина - едно излекуване чрез действието на много на брой, лекарства прилагани за подтискане на болестотворните симптоми. Също така то се насочва и към оплакванията, към подтискане на болката. Алопатия означава също така и действие, насочено срещу болестта. Следователно то е противодействащо средство, антидот и произлиза от гръцката дума "allos"- друг и "pathos"- болка.

"Алопатията днес е най-разпространеният и прилаган метод на традиционната медицина, тя е част от научно точно обоснованите строги природонаучни учения и закони... Веществата навлизат веднага в кръвта и се противопоставят на болестния процес..." /9/.

Също така тук трябва да се спомене, че за съжаление има много малко алопатични медикаменти, които да са напълно безвредни. Когато човек отрича напълно хомеопатията, то това далеч не означава, че може да застане без изобщо да разсъждава на другия край на алопатията и да я приеме напълно.

Хомеопатията е поела друг път в сравнение с алопатията. При хомеопатията болестта трябва да бъде отстранена със същото вещество, което предизвиква болестта.

Хомеопатичните потенции

Един друг принцип на хомеопатията е разреждането или потенциите - учение за малките лекарствени дози. Следователно не трябва да се действа – за разлика от алопатичната терапия - чрез много и силни медикаменти, но посредством едно съвсем специфично средство, което е представено на болния в значително разреден разтвор /хомеопатична доза/. Хомеопатията се базира на схващането, че именно от тези разреждания произлизат лечебните сили на "стимулиращата" терапия. Често критиците на хомеопатията твърдят, че в това "лекарство" се съдържа около една молекула от действащото вещество. Следователно това означава практически нищо! Тъкмо този силно разреден разтвор е спорната точка при хомеопатията.

Какво трябва да разбираме под хомеопатични потенции? Производството на хомеопатичните потенции /разреждането за Ханеман означава потенциране, динамизиране, следователно засилване/ е вследствие на известното в общ план според Десетичната система /тук се засяга буквата Д с цифра означаваща хомеопатичния медикамент/, а при неразтворимите вещества чрез използването на млечна захар /триторациони/. Изходящите субстанции се казват първоначални /изходни/ тинктури или есенции, а разреждането - потенции. Наименованието "потенция" е избрано от Ханеман, защото не става въпрос само за едно разреждане, а за покачване на въздействието, т.е. едно потенциране на въздействието.

Според Ханеман "разрежданията" не са били само разреждания, а един път, за да бъде заменено лекарството с една определена сила, с цел да настъпи успех при изцелението. Така той говори за една "динамизация", за едно повишаване на силата /потенциране/.

В своята книга /13/ Ханеман подчертава, че от Д30 "материята е толкова редуцирана, че има една малка частица, която не може да се изрази с число. Изключително вероятно ще бъде с помощта на тези динамизации материята да се разтвори напълно в нейната духовна същност и при това в нейното чисто, първоначално състояние да може да се разглежда като продължаваща да съществува от тази неразвита духовна същност."

"Обяснението, че чрез разреждането лекарственото средство се било динамизирало и се е превърнало в "лекарствен" дух, почива на магически представи" /1/.

В своето предисловие към V част на "Хронични болести" Ханеман пише:

"Хомеопатичните динамизации са истинско събуждане на естествените телца, скрити по време на тяхното първично, сурово състояние, лечебни качества, които са способни да въздействат почти духовно върху нашия живот, това означава върху нашите чувствителни и възбудими нишки."

Ханеман въведе отначало стотичната система, той разреди съответно 1 грам първоначална субстанция с 99 грама разредител. По късно се премина вместо стотична система да се прилага десетична при производство на потенции. Като се казва, че ще се разрежда в десетичната система, това означава 1 част активна субстанция ще се смеси с 9 части разредител. Едно разреждане от 1:10 е Д1, а от 1:1 000 000 /едно към един милион/ се казва Д6. В областта до Д6 се говори за дълбоки, а над Д12 за високи потенции. Други, като напр. Дорси от Виена говорят за дълбоки потенции, когато се стигне до Д4, при Д6-Д12 – за средни потенции и при Д30-Д200 за високи потенции.

Чисто математически може да се докаже, че при разреждания до Д20-23 все още може да се намери молекула от първоначалната изходна субстанция, но при разреждания над това число, статически не е налична повече никаква молекула от изходната субстанция, веществената област тук вече е изоставена!

Действието на хомеопатичните разреждания са "чиста глупост"

"Чисто научно погледнато тези средства е невъзможно да имат някакво въздействие. Защото чрез астрономично високите разреждания/потенции почти не е останала нито една молекула от действащото вещество /например при разреждане Д20 = 1 литър активно вещество е разтворено в световния океан, при Д31 = 1 капка е разтворена в 1 милион тона земна маса. Някои привърженици на високите потенции боравят с разреждания от порядъка на Д1000 и още по-високи и при това говорят за успехи!!!/"

Така пише един вярващ лечител /14/.

"Знае се, че при Д23 вече не е налична никаква молекула от първоначалната субстанция. Всичко, което става от Д23 е чисто ритуално разтърсване на алкохолното вещество - разтворител... истинският хомеопат обаче използва Д30, за да бъде сигурен, че той не работи повече с материята" /15/.

"От Д10 потенция нататък нашите медикаменти са напълно чисти от изходната субстанция. Хомеопатичното лечебно средство действа не според лекарствената субстанция, а чрез превръщането на субстанцията в енергия, която остава в течността, колкото повече продължава по-нататък потенцирането /16/.

"Очевиден е фактът, че в медикамента вече няма нищо от това, каквото е написано върху него. Така дозирането увеличава още повече объркването. Ако напр. пациентът получи една потенция Д6, то той трябва да взема на всеки 2 часа една доза – една доза = винаги на 7 капки или 7 глобули. От един медикамент в тридесета потенция /Д30/ той трябва да взема само един път и след това в продължение на 6 седмици не трябва да взема никакъв медикамент. За един привикнал към приемане на таблетки човек е много странно усещането, че от едно лекарство трябва да взема 7 капки и след това да чуе, че след 6 седмици отново ще става въпрос за същото лекарство – и при това при една Д200 потенция, където вече отдавна не е останало нищо.

Объркването става още по-силно, когато човек преживее, това че един хомеопат предписва на жена медикамент за нейните разширени вени, но че и същият медикамент, предписан от него

действал толкова добре при възпалените сливици на нейния съпруг. При това съпругата получава следващият път при нейното възпаление на сливиците напълно различно средство. Така се вижда, че върху медикаментите не може да се претише в никакъв случай указание за това къде те помагат" /15/.

Берлинският аптекар М. Хофман пише:

"При хомеопатията лекарствата се избират предимно според симптомите. Различните болести могат да имат едни и същи симптоми: например повишено кръвно налягане, тумор в мозъка, мигрена. Когато на един здрав човек се даде средство, което покачва кръвното налягане, и то води до главоболие, то тогава разтворът едва ли ще помогне при тумор.

Едно просто изчисление. Потенцията Д30 съответства на един грам, разпределен в потоците на Бодензее. Контрааргументът на хомеопатите е: разтвореното вещество слага отпечатък върху съзнанието чрез разклащане. Въпрос: Как аптекарят би трябвало да получи някога отново чист съд, ако въздействието на средството е лишено от субстанция, а се усилва при разреждане?

Най-хубавият аргумент на хомеопатичните медикаменти, че те са естествени и лишени от химия всъщност изобщо не е верен. Към приложението спадат неорганични соли като калиев йодид, азотна киселина, нитроглицерин – тези всичките не могат да бъдат причислени към безвредните вещества. При употребата на тежки метали като арсен, живак и олово в по-малките потенции, следователно с още относително по-високо веществено съдържание се препоръчва особена предпазливост. Така например пломбите с амалгама след 3 години отделят толкова живак, колкото съдържа десет милилитрово шишенце от хомеопатичното лекарство "Меркур сол" Д1. За голямо учудване има хора, които са привърженици на хомеопатията, а се оставят да им бъдат извадени пломбите.

От гледна точка на природонаучните закони, основните принципи на хомеопатията трябва да се окачествят като чиста глупост" /17/.

Космическа сила

Относно въздействието на тези изключително високи разреждания хомеопатите дават следните обяснения /8/:

"При всеки един етап на разреждането субстанцията се разклаща силно. Фината сила на веществото и енергията се вливат чрез процеса на разклащане от вЪн в силно разредената течност."

В една книжка с информация за хомеопатията, издадена от "Немският Хомеопатичен Съюз" се казва:

"С размера на потенцията нараства и градусът на разреждането и съответно нараства количеството на носителя на лекарственото средство /алкохол, млечна захар/, а съдържанието на самото лекарствено средство намалява."

Хомеопатите разглеждат тази фина енергия на веществото като идентична с космическата сила. Самият Ханеман казва за своите методи, че те упражнявали особено влияние върху лекарственото средство. "Динамична" нарича Ханеман също гравитацията и привличането на желязото от магнита.

Какво стои зад хомеопатичните средства?

"Зад тези медикаменти стои идеята за космическа сила. Космическа сила насочва към един окултен светоглед. Космическа сила, предлагана от бялата и черната магии, от йога, от радиестезията, от антропософията никога не може да бъде идентична с Божията Сила" /8/.

"Онова, което се прогласява, може да се научи най-добре от книгата на Ханеман "Как могат малките дози да имат още по-голяма сила?" Ако човек хвърли в едно голямо езеро малка капка от лекарство, не би могъл да направи от езерото едно лекарство, лечебното вещество пада веднага на дъното. Едва силното разклащане на течността и разтриването на прахта в малки количества развива силата на лекарството" - така пише Тишнер /9/.

С това стават "успешни" особените въздействия при производство на хомеопатичните средства. Тъй като чрез много силното разреждане не може да се цели никакъв лечебен успех, трябва мнимият лечебен успех да се припише на една особена сила. Тази сила се описва като "ханеманизъм".

"При тази посока на терапията ние имаме вече нещо общо с свръхестествени сили. Ако хомеопатията сега опитва чрез

вносянето на свръхестествени сили да постигне въздействие, то това съответства на думата магьосничество или чародейство.

Дали понятието магьосничество е разумно, едва ли може да се установи научно, защото неговите духовни последици е трудно да се уловят научно. В основни линии тук вече не става дума за един научен въпрос, а за един въпрос на етиката. Аз самият като християнин съм се отказал от хомеопатията, защото според моето убеждение в Исус Христос е единствената свръхестествена сила, на която човек може да се довери без да се замисли" /18/

"Хомеопатите използват субстанции в такова разреждане, при което, според научните познания, те са съвсем без никакво въздействие. Големият брой на намиращите се в търговската мрежа хомеопатични специалитети всъщност доказва, че с тези средства се цели висока печалба, иначе те са нищо" /19/.

"Едно интересно наблюдение, което би могло да подпомогне съмняващите се между читателите е това, че депресиите се срещат по-често в семейства, които употребяват хомеопатични лекарства.

Особено богохулно се явява твърдението, че "космическата сила" е идентична с Божествената сила. Когато от християнски публицисти се индетифицира Божието дихание, описано в псалом 104 с "космическата енергия" това показва само сериозното объркване в духовната област, настъпващо в наши дни. II Солунци 2:11 казва: "И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа". За нас обаче, които искаме да бъдем верни на Бога и да Го следваме напълно е валидно словото: "Защото словото на кръста е безумие за тези, които погиват, а за нас, които се спасяваме то е Божия сила" /I Коринт.1:18/ /9/.

Ханеман разви един лечебен метод, подобен на магнетизма, който също така произлиза от окултните сили.

Окултната сила винаги е обвързана с човека

Уместно е да се отбележи, че хомеопатията, както и традиционната медицина се практикуват както от нехристияните така и от изповядващите се за християни.

Със сигурност само чрез вземането на хомеопатични медикаменти няма да се попадне в окултната сфера, където Сатана използва своята мощ.

"Трябва да размислим върху факта обаче, че когато този, който предписва хомеопатичните лекарства прилага и махало, за да избере правилното лечебно средство, става опасно и ние като християни трябва да се дистанцираме от подобни лекари или практикуващи лечители" /20/.

"Окултната сила не е свързана с някаква вещь, а винаги има връзка с човека, който сам се е предоставил за нейното влияние. Това става непременно при месмеризма, при който ние се поддаваме на магнетичното влияние на един човек и предоставяме своята свободна воля на някаква окултна личност, за да се постигне някакъв лечебен ефект. Или когато се консултираме с лекар, който ни лекува с хомеопатично лекарство. Без съмнение човек може да се свърже с посредством тези средства с окултните сили и да бъде обладан от тях, но това окултно обременяване не е следствие от самото хомеопатичното средство, а от личността, която ни лекува и на която сме се доверили. Следователно, вярно е, че хомеопатията има спиритично-окултни скрити причини и че се използва не рядко успешно от окултисти и спиритисти. Погрешно е обаче да се каже, че хомеопатията, отделена от окултистите приютява сили, които могат да доведат човека до сатанинска зависимост" /14/.

Още по-сериозно стоят нещата за тези практикуващи хомеопати и лекари, които издирват, проверяват и поставят диагнози с помощта на махало, тогава трудно могат да се предвидят последствията.

Разбираемо е, че християнските хомеопати искат да извлекат хомеопатията от полето на окултистите, както това например прави Оеш /21/. *"Колко неясни обаче са неговите формулировки, когато отрича лечебния магнетизъм /месмеризъм/ и антропософската медицина на Щайнер, като ги смята за окултни, и същевременно не иска изобщо да види тясната връзка и същественото родство между тези методи и хомеопатията. Сега трябва да се запитаме, защо същите критерии, които важат за Рудолф Щайнер, не важат за Самуел Ханеман и неговите методи на лечение. Също целият живот на Ханеман е бил непрекъснато оформян от окултната картина за света. Също и неговите изказвания за Исус Христос, Когато той*

определя като фантазъм, бяха напълно богохулни. Не се ли мери тук с различен аришин, не е ли на лице тук една пристрастена позиция?" /10/

На какво се дължат успехите?

"На какво се приписват успехите при лечение чрез хомеопатията? 1. Себеизцеление; 2. Плацебо-ефект; 3. Въображаеми болести.

1. Ние трябва да сме наясно, че въпреки всички медикаменти, които са на наше разположение, голяма част от всички болести може да бъде излекувана от само себе си. Знаем също така, че болестите могат да бъдат излекувани и при една погрешна диагноза и последвало погрешно лечение.

2. Плацебо-ефектът включва заедно с мнимия медикамент също и влиянието на средата, личността на лекаря, третирането, а също така и окултното натоварване. При това "нохебо" /болезненото лечение/ може да бъде напълно изместено.

3. Тук лекарят с традиционна практика няма никакви шансове, защото това е една специална област на магьосника-лечител" /22/.

"Ние всички познаваме плацебо-ефекта, знаем за силата на въображението, за вярата, за чувствата, за суеверието. Ето така при хомеопатията се намира целият диапазон от самозаблуда и въображение, стигащо до окултното въздействие.

Ако човек твърди, че вестта на хомеопатията прави излишно прощението на греха чрез живия Бог, че също и жертвата на Голгота на Исус Христос, Неговата заместническа жертва са напълно безсмислени и ненужни – то не би било никак трудно да разпознаем коя свръхестествена реалност стои зад мислената и терапевтична сграда на хомеопатията – все едно каква християнска дреха е наметнала!" /2/.

"Ако действието на хомеопатичните лекарства, доколкото те изобщо съществуват при високите потенции, не следва природонаучните закони, ако не се дължи на първо място на плацебо-ефекта и себеизцелението, остава обяснението за "свръхестествено явление".

Точно тук , доверяващите се на Библията християни не трябва да падат, а да вярват на реалността на сили, които съществуват извън нашите представи. Библията назовава наред с Бога - Отца, Исус Христос - като пътят към Отца и Святия Дух, като заместник на Исус тук на земята, но също и противника на Бога, и ни посочва на няколко места, че ние трябва да очакваме да сме в борба с тези сили /Ефесяни 6:12/ /23/

Християните отричат хомеопатията

Следните изказвания показват, че наистина има християнски лечители, които отричат хомеопатията поради научни и християнски причини:

"Защо аз и другите християни отричаме хомеопатията, защото именно скритите причини и "философията" на този лечебен метод, както при другите алтернативни методи са не божествени, съответно окултни... при повечето така наречени "природни методи" съществува връзка с окултизма и с това опасност за християните да бъдат обвързани с него... Аз отричам акупунктурата, точковия масаж, хомеопатията, биохимията според Шюслер, хипнозата и диагностициращите методи като ирисовата диагностика и др... Ако християнските лечители отричат определени лечебни методи, хомеопатите правят точно обратното, те ги прилагат и даже говорят за тях като за "християнски методи на лечение", и в това можем да открием една ужасяваща непоследователност и заслепление, които ни показват колко вредна може да бъде хомеопатията" /24/.

"...всички теоретици на хомеопатията, с чиито книги се сблъсквам, приписват отговорността за лечебното действие на един "духовен" принцип, макар и описанията за това да са в най-различни вариации: "фина сила на веществото", "космическа сила", "елементарна субстанция или информация". Последното описание е особено измамно, защото човек веднага мисли за съответстващата дума от информационната теория. Хомеопатите обаче я използват в съвсем друг смисъл!

Като християнин знам, че този "духовен" принцип не може да дойде от Бога... Ако аз в моята практика искам да приложя духовен

принцип, ще се оставя по-скоро на молитвата, защото по този начин няма да причиня вреда..." /25/.

"Лично аз не бих предписал на нито един пациент хомеопатично лекарство. Който прави това, не осъзнава в повечето случаи, кои са скритите причини на това учение. Специално искам да предупредя за последиците, които произлизат от потенцијата Дб нататък, от тази граница нататък съществува само окултно обяснение за въздействието на всеки хомеопатичен медикамент" /12/.

Вярващият християнин е призван в I Йоаново 4:1 "да изпитва духовете..., защото много лъжливи пророци ще излязат в света". Така също "християнското убеждение на лечителя или лекаря, самото то дава малко гаранция, че онова, което той казва и върши се явява недвусмислено и научно" /26/. Затова всеки уповаващ на Библията християнин трябва да бъде наясно, че методите на хомеопатията, насочват към учения, практики и сили, които противоречат на християнската вяра и не са приемливи. Хомеопатията съдържа езотерични и магически мисловни модели /всъщност "езотерика" означава "учение за тайнственото", защото не на всеки му е позволено да научи, онова, което става, има процеси, които са достъпни само за определено посветени личности/.

Скрити в Божиите ръце

В заключение можем да констатираме, че

"алопатията или традиционната медицина във всички случаи е медицина, която произлиза от модерната естествена наука... Хомеопатията е открита от един окултист, Самуел Ханеман, който твърди, че неговите методи са получени чрез спиритически откровения. Към Господ Исус Христос той е враждебно настроен, и Го нарича фантазьор" /27/.

Погледнато научно хомеопатията се разглежда като съмнителна, нейните корени трябва да се търсят в окултното и в магическите представи от 18 век.

Да се предпазим от тъмните сили това беше целта! Нашето време предлага една непозната до този момент оферта на чужди религии. Колко много хора, при това християни, търсят изцелението в неща, чиито зла скрита първооснова те не виждат. Така според мен за пациента и за практикуващия лекар не може да важи единствено и

само фактът: *"Който изцелява, той има право!"*, както пише един хомеопат /11/.

Нека да не се оставяме да бъдем заслепени от външните неща и евентуалния успех !

Нека да не посягаме към забранените средства, когато става въпрос за лекуване на телесни болести! Нека да помислим, че нашето тяло трябва да бъде храм на Святия Дух! Един вярващ човек знае, че е скрит в Божиите ръце. Бог е нашият лекар!

Използвана литература:

1. König, R.: Sanfte Heilverfahren. Hänssler-Verlag, Neuhausen-Stuttgart 1987 - Нежният опит за изцеление

2. Schwengeler, B.: Homöopathie - ein anderes Evangelium. factum 6, 1995, 12 - Хомеопатия - другото евангелие

3. Anschütz, F.: Ist die Homöopathie wissenschaftlich überprüfbar? Die Neue Ärztliche, Nr.25, 1987, 9 - Наистина ли хомеопатията е научно потвърдена?

4. Forth, W.: Homöopathie erkennt eigene Grenzen an Die Neue Ärztliche, Nr.52, 1987 - Хомеопатията признава своите граници

5. Procop, O.: Die Grenzen der Toleranz überschritten. Münch.Med.Wschr. 134, 1992, 12 - Границите на толерантността са прекрачени

6. D.P.: Hokuspokus oder Wissenschaft. der Kassenarzt 19, 1993, 34 - Фокус-мокус или наука

7. Stübler, M.: Was ist Homöopathie? Soziale Hygiene. Merkblätter zur Gesundheitspflege, Nr.35 - Какво е хомеопатията?

8. Blatter, K.: Paramedizinische Praktiken. Bibel und Gemeinde 82, Nr.2, 1982 - Парамедицински практики, Библия и църква

9. Markmann, O.: Die okkulte Heilweise der Homöopathie und Biochemie. Lorenz-Keip Verlag, Berlin 1978 - Окултният начин на лекуване на хомеопатията и биохимията

10. Kunze, H.: Homöopathie. Bibel & Gemeinde, Waldbronn 2, 1985, 2 - Хомеопатия, Библия и църквата
11. Dorcsi, M.: Prinzipien der Homöopathie. Österr.Ärztztg.Nr33, 1978, 1300 - Принципите на хомеопатията
12. Pfeifer, S.: Gesundheit um jeden Preis? 2.Aufl., Gießen 1980 - Здраве на всяка цена?
13. Hahnemann, S.: Organon der Heilkunde. 6 Aufl. Verlag Dr.Schwabe, Hrsg.R.Hael, Leipzig 1921 - Частите на медицината
14. Däumer, K.H.: Besprechung des Buches von O.Markmann in "Fest und Treu", Nr.30 - Обсъждане на книгите на О.Маркман в "Твърдост и вяра"
15. Dethlefsen, Th.: Schicksal als Chance. Goldmann Taschenbuch 880 - Съдбата като шанс
16. Voegeli, A.: Was ist Homöopathie? Tagesanzeiger-Magazin, Nr.17, 1976, 28 - Какво е хомеопатията?
17. Hofmann, M.: Lösungsmittel mit Gedächtnis. diesseits 1, 1996, 8 - Средство за решение чрез паметта
18. Gieselmann, W.: Übernatürliche Kräfte. Dtsch.Ärztebl.95, 1998, C-667 - Свръхестествени сили
19. Trossmann, G.: Homöopathie und ärztliche Praxis. Dtsch.Ärztebl. 42, 1977, 2527 - Хомеопатията и лекарската практика
20. Richter, M.: Persönliches Schreiben vom 30.12.1986 mit Stellungnahme zur Homöopathie bzgl. des Buches von Pfeifer - Личен труд от 30.12.1986
21. Oesch, D.A.: Okkulte Praktiken in der Heilkunde. idea-Dokumentation Nr.45, 1984, 9 - Окултните практики в медицината
22. Binder, H., Hopff, W.H.: Homöopathie kritisch betrachtet. Die Heilkunst 105, 1992, 347 - Критика на хомеопатията
23. Möller, R.: Homöopathie aus naturwissenschaftlicher und geistlicher Sicht. factum 9, 1992, 34 - Хомеопатията - от научен и духовен аспект
24. Deutsches Ärzteblatt: Möglichkeiten und Grenzen der Akupunktur. Heft 21, 1981, 1037 - Възможности и граници на акупунстурата
25. Gieselmann, W.: Lieber auf das Gebet verlassen. Dtsch.Ärztebl. 90, 1993, B-1751 - По-добре да се доверим на молитвата

26. Pfeifer S.: Alternative Medizin; Antwort auf die Lesebriefe. factum 11/12 1983 - Алтернативна медицина - отговори на читателски писма

27. Ouweneel, W.J.: Okkultismus und östliche Mystik. Berneck 1985 - Окултизъм и източна музика

Автор:

Manfred Heide,

Bittere Allheilmittel

Irrwege alternativer Heilmethoden

New Start Center

ISBN 3-933785-10-3

Germany

2001